ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci žalobkyně: **FTV Prima, spol. s r. o.,** se sídlem Na Žertvách 24/132, Praha 8 - Libeň, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání,** se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 10. 2008, č. j. hol/8096/08, sp. zn. 2008/671/BUR/FTV, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 9. 2009, č. j. 7 Ca 48/2009 - 77,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobkyni **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 8. 10. 2008, č. j. hol/8096/08, sp. zn. 2008/671/BUR/FTV, uložila žalovaná žalobkyni podle § 60 odst. 1 písm. b) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů (dále jen „zákon o vysílání"), pokutu ve výši 200 000 Kč, přičemž ve výroku rozhodnutí konstatovala, že uděluje žalobkyni pokutu, „neboť odvysíláním pořadu Zprávy TV Prima, resp. reportáže o soudu s B. K. dne 23. 4. 2008 od 19:30 hodin na programu Prima televize se dopustil porušení § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb., který ukládá povinnost poskytovat objektivní a vyvážené informace nezbytné pro svobodné vytváření názorů." V odůvodnění svého rozhodnutí pak žalovaná uvedla popis reportáže takto: Moderátor pořadu uvádí reportáž slovy: „Naprosto skandálním způsobem dnes uzavřel královéhradecký soud kauzu B. K. Za pohlavní zneužívání tří desítek sboristek mu udělil jen tříletou podmínku. Sbormistrovi souboru B. d. P. přitom hrozilo až dvanáct let vězení. Podmínku dostal i přesto, že podle soudce bylo zneužívání nad vší pochybnost prokázáno. Vše je o to horší,

že K. zneužíval školačky, které mu rodiče svěřili v přesvědčení, že to je pro ně to nejlepší." V reportáži S. D. následně zazněly další názory či hodnotící komentáře, které nebyly odděleny od informací zpravodajského charakteru: „O to větší byl šok, který přišel v zápětí. Za pohlavní zneužívání desítek dětí pouze podmínka. Dech snad všem vyrazila jedna část odůvodnění. K. se svým působením zasadil o dobré jméno sboru i naší republiky. ... Podmínka pro K. vyrazila dech i státnímu zástupci. ... A ještě jeden paradox na závěr. S podmínkou není spokojen ani sám K. ..." V odůvodnění napadeného správního rozhodnutí žalovaná uvedla, že v reportáži uvedená slovní spojení mají hodnotící charakter a jsou vyjádřením názoru provozovatele vysílání, který se tím staví do role arbitra, naznačujícího veřejnosti, jakým způsobem má nahlížet na rozhodnutí soudu. Podle žalované měl způsob vedení reportáže přesvědčit diváka o špatné práci justice, tedy o konkrétním názoru. Podle žalované měl zákonodárce na zřeteli nutnost zamezit tomu, aby mohl jakýkoliv provozovatel vysílání vyvíjet na posluchače nebo diváka tlak na základě jednostranných informací a hodnotících soudů.

Proti tomuto rozhodnutí žalované podala žalobkyně k Městskému soudu v Praze žalobu, v níž mimo jiné namítá, že ve výroku napadeného správního rozhodnutí chybí skutková věta a v odůvodnění rozhodnutí je skutek popsán neurčitě a nesrozumitelně. Z napadeného rozhodnutí žalobkyně neseznala, které konkrétní výroky žalovaná žalobkyni vytýká a kterým ze tří věcně se od sebe odlišujících způsobů měla porušit ustanovení § 31 odst. 2 zákona o vysílání. Uložení sankce nepředcházelo věcně související upozornění na porušení zákona. Podle žalobkyně není žádný veřejný zájem na tom, aby v souvislosti s výkonem veřejné moci nebylo možné nazývat věci pravými jmény a informovat veřejnost o evidentně vadném výkonu veřejné moci. Žalobkyně rovněž upozornila, že odvolací soud změnil komentované soudní rozhodnutí právě z těch důvodů, o nichž pojednává sankcionovaná reportáž. Žalovaná dále pochybila, neboť neidentifikovala osobu, která zpracovala analýzu pořadu, rozhodla o pokutě, aniž by reportáž zhlédla, a při rozhodování o výši sankce nezkoumala dostatečně naplnění zákonných kritérií a jejich míru.

Městský soud v Praze shledal v záhlaví označeným rozsudkem žalobu důvodnou, rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Městský soud ve svém odůvodnění dal za pravdu zásadní žalobní námitce tvrdící neurčitost žalobou napadeného rozhodnutí spočívající v nedostatečně popsaném jednání, kterým měla žalobkyně naplnit skutkovou podstatu správního deliktu a odkázal na závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, kde Nejvyšší správní soud konstatoval, že „... výrok rozhodnutí musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jinými. Neuvede-li správní orgán takové náležitosti do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení. Zjistí-li soud k námitce účastníka řízení existenci této vady, správní rozhodnutí z tohoto důvodu zruší. ... V rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen ..." Podle městského soudu v souzeném případě žalovaná definovala závadné formy jednání žalobkyně pouze obecně, ve výroku pak ani neuvedla, podle jakého zákonného ustanovení byla pokuta uložena. Z výroku i odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmé, jaké jednání konkrétně je vlastně sankcionováno. Městský soud pak uzavřel, že je nezbytné, aby výrok rozhodnutí

vydaného při správním trestání obstál vůči účastníkům řízení i třetím osobám sám o sobě, nikoliv společně s odůvodněním rozhodnutí. Protože toto žalovaná nenaplnila, městský soud napadené správní rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Proti tomuto rozsudku městského soudu podala žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, v níž uvedla, že se domáhá zrušení napadeného rozsudku z důvodů nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů rozhodnutí, tedy podle § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“). Dále vyjádřila svůj názor, že napadené rozhodnutí je nazákonné, neboť městský soud nesprávně posoudil právní otázku, co je obligatorní součástí výroku správního rozhodnutí a co již spadá do odůvodnění takovéhoto rozhodnutí.

Ve svém vyjádření ke kasační stížnosti žalobkyně uvedla, že k jakémukoli závěru o naplnění skutkové podstaty spočívající v neoddělení názorů nebo hodnotících komentářů je nutno ve výroku identifikovat, co bylo oním názorem či hodnotícím komentářem. Tato informace ve výroku napadeného správního rozhodnutí není. Co konkrétně stěžovatelka žalobkyni v rámci daného správního řízení vytýká, není dokonce zřejmé ani z odůvodnění správního rozhodnutí. Žalobkyně upozorňuje, že není možno ve výroku správního rozhodnutí pouze konstatovat, že se dopustila správního deliktu odvysíláním reportáže či pořadu. Žalovaná přece musí ve výroku konstatovat, v čem spočívá naplnění skutkové podstaty správního deliktu.

Poté, co Nejvyšší správní soud uzavřel, že jsou splněny všechny formální náležitosti kasační stížnosti, přistoupil k posouzení její důvodnosti v rozsahu kasačních důvodů formulovaných stěžovatelkou a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Stěžovatelka sice v záhlaví své kasační stížnosti uvedla, že napadá rozsudek městského soudu z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů rozhodnutí, tedy podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., avšak v celém textu kasační stížnosti polemizuje s tím, že městský soud se dopustil nezákonnosti, neboť nesprávně posoudil právní otázku, co je obligatorní součástí výroku správního rozhodnutí. Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že se kasační stížnost opírá o důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud v této věci odkazuje na svou konstantní judikaturu, z níž vyplývá povinnost správního orgánu dostatečným způsobem popsat ve výroku správního rozhodnutí o správním deliktu skutek uvedením konkrétního způsobu jeho spáchání. Skutek, kterým byla naplněna skutková podstata správního deliktu, musí být popsán konkrétně, rozhodně nepostačuje pouhý odkaz na ustanovení zákona či zákonnou dikci popisu skutkové podstaty. Nejvyšší správní soud odkazuje na své rozhodnutí ze dne 23. 2. 2005, č. j. 3 Ads 21/2004 - 55, kde konstatoval, že *„pouze výroková část správního rozhodnutí je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková pouze ona může nabýt právní moci. Řádně formulovaný výrok je nezastupitelnou částí rozhodnutí; toliko z něj lze zjistit, zda a jaká povinnost byla uložena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoliv odůvodnění) může být vynucen správní exekucí apod. Z tohoto pohledu jeví se požadavek krajského soudu, aby při ukládání sankce za právní delikt byl ve výroku rozhodnutí také popsán skutek, za který je sankce ukládána, způsobem vylučujícím jeho záměnu s jiným jednáním, zcela oprávněným“.*

Ve svém rozsudku ze dne 27. 10. 2004, sp. zn. 6 A 126/2002 (publ. pod č. 461/2005 Sb. NSS), Nejvyšší správní soud uvedl: „*Také trestání za správní delikty musí podléhat stejnému režimu jako trestání za trestné činy a v tomto smyslu je třeba vykládat všechny záruky, které se podle vnitrostátního práva poskytují obviněnému z trestného činu. ... přinejmenším od okamžiku, kdy byla ratifikována Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod - není rozhodné, zda pozitivní právo označuje určité deliktní jednání za trestný čin nebo za správní delikt. Zmiňuje-li se tedy uvedená Úmluva ve svém článku 6 odst. 1 o „jakémkoli trestním obvinění", je třeba záruky, v této souvislosti poskytované tomu, kdo je obviněn, poskytnout shodně jak v trestním řízení soudním, tak v deliktním řízení správním. Tímto způsobem ostatně vykládá Úmluvu stabilně i judikatura Evropského soudu pro lidská práva.*" Nejvyšší správní soud poukazuje i na své rozhodnutí citované v napadeném rozsudku městského soudu: „*Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Neuvede-li správní orgán takové náležitosti do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s]. Zjistí-li soud k námitce účastníka řízení existenci této vady, správní rozhodnutí z tohoto důvodu zruší.*" (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, publikované pod č. 1546/2008 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud taktéž konstatoval, že „*výrok rozhodnutí je konstitutivní, esenciální, a proto nepominutelnou součástí správního rozhodnutí, neboť v něm správní orgán formuluje svůj závazný názor v projednávané věci. Musí proto být formulován tak, aby z něho bylo zcela jednoznačně patrno, jakého správního deliktu se stěžovatel dopustil ...*" (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2007, č. j. 7 As 7/2007 - 63; všechna výše citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud se tedy s odkazem na výše uvedené v plném rozsahu ztotožňuje se závěry městského soudu a rovněž shledává výrok napadeného správního rozhodnutí stěžovatelky jako nedostatečný a jeho odůvodnění nepřesvědčivé a nedostatečné. Pokud stěžovatelka ve výroku svého rozhodnutí definuje správní delikt, kterého se měla dopustit žalobkyně, takto: „odvysíláním pořadu Zprávy TV Prima, resp. reportáže o soudu s B. K. dne 23. 4. 2008 od 19:30 hodin na programu Prima televize se dopustil porušení § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb., který ukládá povinnost poskytovat objektivní a vyvážené informace nezbytné pro svobodné vytváření názorů.", pak to není jasné zákonem a soudní judikaturou požadované definování konkrétního skutku, který je sankcionován, ale pouze citace zákonné úpravy skutkové podstaty příslušného správního deliktu.

Vzhledem ke shora uvedenému dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadený rozsudek netrpí vadami podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a kasační stížnost stěžovatelky jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). V případě žalobkyně - procesně úspěšného účastníka řízení - nebylo prokázáno, že by jí v souvislosti s řízením o kasační stížnosti nějaké náklady vznikly. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že se jí náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. července 2010

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu